

אני רואה אתכם כל הזמן, בכל מקום. אני רואה אתכם בקניון- מסתובבים מפה לשם, לבד או בקבוצה, לבושים טוב: נערים דתיים שיצאו לבלות.

אני רואה אתכם מסתובבים בקניון ואתם כמו כולם. אתם יצירי התרבות הזו ועבדים שלה. אתם מסתובבים מוקסמים - פראיירים של העיצוב, שפוטים של המוזיקה, ילדים של הסרטים והפרסומות. אשה מספרת לכם ברמקולים על משהו מיוחד בקומה מעליכם ואתם כולכם שלה. כמו כולם... אבל לא. אתם לא כמו כולם; אתם דתיים, וזה די מעיק.

אני רואה אתכם מסתובבים עם כיפה על הראש והמבט המתרפס הזה בעיניים, מתחנן לחברה: "תתעלמו מהכיפה, היא לא חשובה, הרי אתם יכולים לראות שאני אחד משלכם. אני שומע את אותה המוזיקה, רואה את אותם סרטים, לבוש טוב".

והכיפה מתה להיעלם; איזו באסה שנולדתי דתי.

אתם בכל מקום - במרכזים, בצמתים, בתחנות מרכזיות. אני רואה אתכם בעיר, יוצאים לבלות. ושוב המבט הזה - ההתרפסות בפני כל דבר חילוני. העיניים נשלחות למקומות האלה, המושכים כל-כך, שבהם 'אסור' לבחור דתי להסתובב.

אתה עובר במקרה ליד זוג שמתנשק ממושכות על הספסל בעיר, ושוב: למה נדפקתי? למה אני דתי? אני רואה אתכם בהופעה של שלמה ארצי, של 'היהודים', לא משנה.

החושים מתלהטים, אתם עם החברה או בלעדיה, אתם נוגעים בה או שלא - גם זה לא ממש משנה, ואתה כולך שם, וכולך שלהם...

אני רואה אתכם בישיבה, בבוקר אחרי התפילה, ראש הישיבה או אחד מהרמ"ם נותן איזו שיחה שלא ממש מעניינת והזמן מנוצל לשינה.

אני רואה גם אותם, את המחנכים שלכם - מדברים איתכם על יראת שמים ועל מסילת ישרים, על כלל ישראל ועל עבודת המידות ואין להם שמץ של מושג מי אתם או מה מעניין אתכם בחיים.

אני רואה אתכם ברגעים של בדידות; בסך הכל תיכונים דתי, שלא מבין מה לעזאזל הוא עושה כאן ולמה הוא צריך להיות כל-כך לבד;

למה הוא לא יכול לדבר עם אף אחד על מה שמציק לו הכי בפנים; למה הוא לא יכול להיות אדם נורמלי ולעשות מה שמתחשק לו.

זה באסה וזה נאחס, ואני הולך לחדר שלי ונשכב על המיטה, פותח גלגלצ...

אני רואה אתכם בסניף. אתם שם בשביל הפגישה, בשביל החבר'ה, בשביל להעביר את הזמן, בשביל הבנות.

מדברים על ערכים, מעבירים פעולות על אידיאליים, על ארץ ישראל, על אמונה, על עזרה לזולת. זה לא דבר בעל תוכן,

זה לא דבר עם משמעות, זה סתם. ובשביל סתם לא שווה להיות דתי. פעם קראו לחילונים 'חופשיים', דבר שאולי ביטא יותר טוב את התקווה ש"אי פעם אני אהיה כמותם".

השם הזה כבר לא קיים, אבל ההתרפסות כן.

גם בצבא ראיתי אתכם; הרי הייתי איתכם שם. כאן כביכול ניצחתם: דתיים בכל מקום - מפקדים, קצינים, קצונה גבוהה וסיירות...

אבל גם פה אתם מתרפסים, ועושים הכל כדי להוכיח לחבר'ה במחלקה שאתם לא שונים, שאתם מעודכנים, שגם אתם יודעים לבלות, לצחוק, לקלל...

אתם יודעים - בצבא, אפילו יותר מבישיבה, אתם פטורים ממצוות. אין שם אלוקים... נכון, הדוסים שבכם יודעים לעמוד על 'זכויותיהם הדתיות', אבל בפנים אתם כנועים, רופסים...

לעיתים נדירות אני יכול לראות אתכם גם מול חרדים (אתם לא כל-כך מחבבים אותם).

גם להם תנסו להוכיח, ולהראות שאתם כן, ושגם הרבנים שלכם וכו' ותדברו בשם התורה...

זה לא נגמר כאן, בתקופת התיכון; גם בהמשך החיים הדת לא תמלא את חייכם. היא תמשיך להיות דבר מציק וחסר כל תוכן ועוצמה.

יום אחד תתחתנו, תלמדו מקצוע, תשתלבו בחברה, ולכל אחד יהיה את הבית הקטן שלו, עם אשה קטנה וילדים קטנים וגינה קטנה ואולי גם כלב קטן, כזה שלא נושך...

זאת דרך אחת לחיות, הדרך שכולנו בחרנו בה. אבל יש גם דרך אחרת. אנחנו יכולים להפסיק להיות כאלה מרוחים-נגררים-מבואסים, ולהתחיל לחיות חיים אמיתיים.

אם אנחנו דתיים - נלך עם זה עד הסוף, נהיה האנשים של הקב"ה בכל מקום, בעוצמה, בגדלות. נהיה אנחנו כמו שאנחנו: לא מתביישים בשום דבר, לא מקנאים באף אחד.

נאמין באורח החיים היהודי ונחיה אותו עד הסוף. אנשים יקנאו בנו, לא אנחנו בהם. נלמד לבוז לתרבות החילונית ולבילויים שלה.

העובדה שאנחנו יהודים, אנשים של ה', אנשים עם תפקיד למלא ועם עבודה לעשות, תמלא לנו את החיים, תיתן לנו מטרה שבשבילה שווה לחיות ולוותר על כל מיני דברים.

בטוח שאז לא נמצא את עצמנו מתביישים מאף אחד ובטח שלא נמצא את עצמנו שוכבים במיטה, מבואסים מהחיים שדפקו אותנו ופותרים גלגלצ.